

Прѣвърнало. . . . На бащина си паметъ
Би свикнало съ умраза то да гледа. . . .
А приберете Дора; нека пакъ
Да бжде всичко, както е било.»
Така говори Мери. Мълчеливо,
Задъ рамото ѝ заслони се Дора.
И въ стаята настана тишина.
Тогазъ Алленъ съ ридание извика:
— «Тежко на менъ! Азъ, азъ убихъ синътъ си.
Убихъ го самъ; — О, синко милий мой!
А какъ го азъ обичахъ. . . . Нека Богъ
Да ме прости. . . . Азъ въ всичко съмъ виновенъ!
Простете ме, чеда, и пригърнете!»

Пригърнаха го тѣ тогазъ сърдечно.
Придавенъ беше той отъ свойтѣ мъжи;
И всичката му обичъ къмъ Вилляма
Стократно се къмъ внучето възвърна.
И дълго надъ виллямовия синъ
Той плака горко, въ мисли за Вилляма.

И заедно, отъ него дънь, четирма
Тѣ заживѣха. Минаха години,
И пѣвторно си Мери мжжъ избра.
Неженена до смъртъ остана Дора.

